

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa E. C. i A. K.
przeciwko B. S. i S. S.
o stwierdzenie nieważności czynności prawnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz E. C. i A. K. po 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 marca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, tj. art. 278 § 1 – w zakresie dowodu z opinii biegłego, art. 217 § 3 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. – w zakresie granic koniecznego postępowania dowodowego w pierwszej i drugiej instancji, oraz art. 82 i 6 k.c. – w celu określenia przesłanek uzasadniających stwierdzenie nieważności oświadczenia woli. Kwestie wskazane przez skarżących nie odpowiadają żadnej z ustawowych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Natomiast potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

(art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Problem zakresu opinii biegłego i roli sądu dokonującego oceny takiego środka dowodowego, a także granic koniecznego postępowania dowodowego były już przedmiotem wyjaśnień zarówno w literaturze, jak i w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64, wyroki z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, nie publ. i z dnia 16 października 2014 r., II UK 27/14, nie publ.). Natomiast kwestia określenia przesłanek uzasadniających stwierdzenie nieważności woli ze swojej istoty wymaga doprecyzowania na gruncie poszczególnych spraw i trudno o formułowanie w tym zakresie ogólnych wniosków, o uniwersalnym wymiarze (por. postanowienie z 14 marca 2000 r., II CKN 489/00, nie publ., wyrok SN z 27 lipca 2010 r., II CSK 147/10, nie publ.).

Ponadto należy zwrócić uwagę, że uzasadnienie świadczące o wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz konieczności wykładni przepisów prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zostało ograniczone przez skarżących do lakonicznego i ogólnego wyводу, który nie został poparty konkretnymi przykładami wątpliwości lub wskazaniem na rozbieżne poglądy orzecznictwa. W konsekwencji, kwestie te nie spełniają żadnej z obu przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na które powołali się skarżący.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

aj